

Indonesië 2011-2012

Deel 13

Toen ik wakker werd en mij zat te verbijten om mijn eerste kopi tubruk, zag ik een employé de voorkant van de kamers dweilen ietsje naast de onze. Ik wijs hem op de njangkran, maar doet alsof hij Oost- Indisch doof is.

Het is net alsof de

Australiërs in hotel The

Tree Brothers van een andere planeet afkomstig zijn. Bij het ontbijt geen goede morgen en zelfs geen knikje kan er vanaf.

Bij het zwembad ook niemand te ontdekken.

Gede is op tijd en we gaan op zoek naar een ander hotel. ‘Voelt ibu voor een villa ‘?, vraagt hij. Langs allerlei modderige wegen in the middle of no where, stoppen we. Peter zei onderweg al: dat wordt niets. Alleen grazende koeien, hier en daar een karbouw en nergens in de buurt een winkel. Wij begrijpen niet dat zo’n prachtige villa in deze contreien is gebouwd. Misschien is het hotel voor

uitgeputte zakenmensen uit Australië die in alle rust willen vertoeven, ver weg van het hectische Kuta.

De eigenaar ontvangt ons met alle egards. Links een vijver met vissen en dan volgt een zwembad. Ons privé zwembad is voor onze slaapkamer. Een aparte zitkamer, die met een bruggetje over ons zwembad

te bereiken is naar de eetkamer met werkelijk alle gloednieuwe apparatuur die een keuken nodig heeft. De slaapkamer is voor meer personen geschikt en groter dan onze huiskamer.

We lopen wat beduusd terug en ik ben opgelucht wanneer de eigenaar zegt dat op de bewuste data geen kamer te huur is.

Op de terugweg komen we langs Bali Ayu, ons hotel van 2010 waar we in Bali hebben geloged. Ik ben op zoek naar Henny (die ooit heeft gezegd 'never say goodbye Mila'. Ze werkt daar niet meer en heeft een andere baan. Peter informeert bij het incheckkantoor of er kamers

zijn. Die zijn er wel voor twee nachten, maar dan moeten we wel verkassen naar een andere kamer. Ze hebben daarna voor twee dagen een hele luxe kamer op de eerste verdieping. Ze beloven dat we weer teruggaan naar 'onze' oude kamer. We gaan akkoord, want we zijn het zoeken beu.

We gaan met Gede naar winkelcentrum Seminyak Plaza om als eerste drinkwater te kopen. Uit ervaring weet ik dat Bali Ayu geen drinkwater heeft op de kamer. Uiteraard spullen voor de badkamer e.d.

Ik sms Nyoman het kamernummer in Bali Ayu. Dat kent hij nog van het jaar daarvoor.

Met Gede gaan we eerst lunchen en spreken af dat hij ons morgen komt afhalen voor de verhuizing naar Bali Ayu.

Als eerste halen wij onze was op. Het aardige vrouwtje van de wijn snuift wat minachtend wanneer ze hoort dat wij naar Bali Ayu verhuizen. Dat is niet zo'n sjieke buurt als de wijk waar The Tree Brothers toe behoort.

Hoezo sjieke buurt? We lopen spitsroede langs bedelaars die zich tegen de buitenmuur van het hotel hebben geposteed.

We besluiten een siësta te nemen, want al met al is het toch inspannend geweest. We worden gestoord door dichtklappende deuren van nieuwe gasten en door vuurwerk. Anders dan in Nederland beginnen ze al vroeg met het afsteken van vuurwerk tot nog lang na Nieuwjaar.

Even later wandelen wij in de mooi aangelegde tuin van The Tree Brothers. Er zijn verschillende tuinlampen te koop die ik dolgraag in mijn tuin wil hebben. In tegenstelling tot de schoonmakers zijn de tuinlieden vriendelijk. In Bali kent men rangen en standen.

Voor het avondeten zijn wij zo wijs niet langs die bedelaars te lopen, maar een andere weg te nemen. Dan maar die straatventer tegen komen met de Viagra. In warung Yokya smul ik van rawon en Peter van soto ayam. Voor de laatste keer maak ik 's avonds gebruik van het heerlijke bad, nu met veel badschuim in lavendelgeur. Doezelig genieten wij voor het laatst vanaf onze veranda van de Eekhoorns in de bomen en het gezang van de Kutilan.

Peter sjouwt de volgende ochtend zich het apenzuur om de koffers van de trap af te tillen en wacht de sjouwers maar niet af. Een laatste check in de kamer en oh djee....ik heb mijn tas op de stoel laten liggen. Ik bel blij dat wij daar weggaan. Gede is present om ons te verhuizen naar Bali Ayu. We hebben voor twee nachten een kamer op de begane grond. Eindelijk weer een kamer met een

platje. Alleen ja, we hebben bedden met een nachtkastje er tussen. Vriendelijk als het personeel daar is, worden de twee bedden tegen elkaar aangezet. Het nachtkastje komt aan Peters kant.

Wat is de straat veranderd waar Bali Ayu nu is. Heel veel winkels, warungs en

restaurants. Bali Ayu ligt dichtbij het beroemde restaurant Sarong, waar ik mijn verjaardag in 2010 gevierd heb. Ik breng de was naar de laundry, ook vlak bij Bali Ayu. Een SPA heeft het hotel nog steeds, alleen is die verplaatst in een

open gebouwtje bij het zwembad op de 1^e verdieping.

Met Gede maak ik de afspraak dat hij na Oud- Nieuwjaar met ons een uitje maakt. We betalen hem of voor een halve- of hele dag. Hij is niet in dienst van een hotel, maar van een coöperatie. Hij vertelt dat hij al een cówok heeft (een zoon). 'Hoe wordt dan een meisje genoemd?' vraag ik hem. Een cèwèk. Ik vind het leuk om Balinees te leren.

Wat heerlijk is het dat er roomservice is. Ik bestel onmiddellijk koffie die ook bij het zwembad wordt geserveerd. We nemen een duik in het zwembad en ik laat me pijt door een van de meisjes van SPA en later scrubben. De massage haalt het niet bij die van Ubud.

We gaan lunchen in onze kleine warung Kolega met heerlijke saté en rendang en duiken tevreden voor een siësta in bed.

Ook in deze wijk is het geknal van vuurwerk niet van de lucht.

Ik haal de was op en grote paniek bij Peter. De riem van zijn lievelingsbroek

ontbreekt. Ik ga weer terug om de riem op te halen. Het is namelijk een koppelriem en die kan niet in de wasmachine.

's Avond eten wij bij Ibu (het vrouwtje dat een lunch heeft gemaakt toen wij in 2010 naar Lombok zijn gegaan). Het hele interieur is veranderd. Ibu en haar helpers hoeven niet meer achter in de keuken te slapen. Zij herkent ons meteen. De prijzen zijn eveneens omhoog gegaan.

Peter bestelt kip panggang. Ik weet niet wat ik eet. Het is te smakeloos voor woorden en het lijkt wel op smurrie. De kip op Peters bord is nergens te vinden en ergens vermengd in een of ander gerecht. Hier komen we duidelijk nooit meer terug! Ik verontschuldig mij bij Ibu dat we moe zijn en om die reden geen trek hebben, want ze haalt twee volle borden naar de keuken terug.

's Avonds drinken wij de restantwijn in wijnglazen die ik moeiteloos van het restaurant mag lenen.

De volgende dag nemen wij een taxi naar hotel Paradiso, het hotel waar we ook eerder gelogeed hebben en waar Nyoman werkt. Tot mijn schrik rijdt de taxi de oprit van het hotel binnen. Ik geef hem een extra fooi en zeg dat hij ietsje terug moet rijden. In een supermarkt vlakbij kan ik namelijk gemakkelijk aan rode

wijn komen.

We gaan daarna te voet naar het strand. Het is nog vroeg en de strandtent is eigenlijk nog niet voorbereid op gasten. De eigenaar doet zijn best om zo snel

mogelijk onze kopi tubruk te maken. Een beachboy heeft zich net gemandie'd en eet als ontbijt de inhoud van een jonge klapper. Er lopen nog niet veel mensen op het strand. Ik kijk naar de wilde branding van de zee die er nog grijsig uitziet. Het strand wordt door verschillende beachboys schoongemaakt. De een veegt met een sapu lidi de rommel op verschillende hoopjes, de andere komt naar de hoopjes vuil en veegt die op een blik. Zo heeft iedereen werk. Een ander veegt het zand van de strandtafels en zet de stoelen erbij. Mooie vliegers worden opgelaten. Het is een leuk gezicht.

Teruggekomen in ons hotel, gaat Peter de buurt verkennen en schiet hier en daar wat foto's. Ik blijf bij het zwembad luieren en zwemmen en heb intussen om extra handdoeken gevraagd. Ik ontdek mijn katje van vorig jaar. Zij is nu krols. Ik denk eerst dat zij barst van de honger, zo onrustig is ze en ze mauwt bij alle kamers.

Later vertelt Peter dat er naast de Laundry een kleermaker is. Ik moet namelijk de nieuwe duster korter laten maken. Ik draag in de avonduren graag een duster. De oude ontdek ik later onderin de koffer onder de schone was van Malang. Ook heeft hij een ander restaurant ontdekt ietsje verder dan Ibu. Dat is een gouden greep. Het

restaurant is alleen open op bepaalde tijden. Dat is voorbij Sarong (het duurste restaurant) aan het eind van de straat een restaurant met een tuin met eettafels.

Aan keuze om ergens te eten geen gebrek.

We sluiten af met een borrel.

Wordt vervolgd.

Mila Boom-Schenkhuisen

